

אש קדוש

קנאות אמיתית – ערליכער איד!

כיצד נתקבל למועדון היוקרתי של מקבלי הדש"ים מבורא העולמים?!

ברורה מה טוב ומה לא, וכך צעד ועוד צעד נגיע בעז"ה למדרגת פינחס ולהיות כמשנה למלך שמקבל ד"ש מהמלך כמאמר הרבי **מקוצק זי"ע** על הפס' 'הנני נותן לו את בריתי שלום' שמי שמלא להט ואש בעבודת ה' הקב"ה מבקש למסור לו דרישת שלום!

הזכרנו את רבינו האור החיים הקדוש שהשבוע (ט"ו תמוז) ציינו 280 שנים לפטירתו, והוא היה סמל ודוגמא לזה בדבריו הרבים בהם הוא מתאר את עבודת ה' באופן נפלא ומתוק שאין לשער וזה מתוך הבנה פשוטה מה טוב ובחירה בטוב באופן טבעי. ניקח לדוגמא את המשפט הכי מפורסם בספרו 'היו משתגעים ומתלהטים אחריה', בגלל השיר כולם מכירים אותו מ'אדם' וכו', אך אם נתבונן שורה לפני כן נמצא שדברים אלו נכתבו על הפס' 'ושמחת בכל הטוב' אותו הוא מסביר באופן פשוט שמדובר בתורה כי אין טוב אלא תורה, ואם היו בני אדם וכו'! דרך זו של עבודת ה' גם הופכת את העמל לחוויה, וכדברי האוה"ח בפר' בלק 'שהצדיקים הגם שעושים מצוות וכל עסקם בתורה, אינם מרגישים שיש להם עמל, אלא אדרבה **כאדם המרויח וכאדם המשתעשע בשעשועים לרוב חשקם בתורה!**

ועוד נקודה נלמד מפנחס, שהוא היה כידוע נדחה והשבטים היו מבזים אותו כמובא ברש"י בתחילת הפרשה, ומה שהביא אותו למדרגתו הוא היותו מבקש אמת בלי להתחשב בסביבה 'מה יגידו ומה יאמרו', וזה הדבר היחיד שהשיב את חמתו של הקב"ה, שמגיע יהודי וממש כבן המתחטא לאביו מבין בהבנה ברורה מה רצונו של אביו, ועושה את רצונו, ועל ידי זה משיב את חמתו.

שנזכה לעשות רצונו כרצונו, אמן.

א פרייליךן שאבע"ס

אוטומטית, 'אין מורין כן', כי זה אמור לבוא בספונטניות!

החידושי הר"ם זי"ע אמר שקנאות אמיתית חייב להיות מתוך עהרלכקייט! רק אם זה מגיע במאה אחוז ממקום פנימי ואמיתי, ולפי זה הסביר באופן נפלא ש'הלכה היא ואין מורין כן', זה לא כפשוטו, אלא זו באמת ההלכה! אם אדם מגיע לשאול זה אמר שזה כבר לא במאה אחוז ולכן באמת אסור לו לעשות את זה. והוסיף לבאר את הנאמר על פנחס 'השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם' שזכה לזה בגלל שקנאותו היתה אמיתית - בתוכם! כולנו מכירים את הסיטואציה שאנו רואים לפעמים צורך להעיר למישהו ואנו לא מצליחים להבין בכלל איך הוא עושה כך וכך, אך מכאן נלמד שזו אינה אלא קנאות מזויפת! קנאות אמיתית מגיע אך ורק מתוכנו, ממקום פנימי וכנה, ולא מתוך 'דאגה' חיצונית לאחר...

שאלנו מה אנו צריכים ללמוד מהפרשה, והתשובה כעת מתחילה להתבהר לאיזה סוג של קנאות אנו צריכים לשאוף, קנאות אמיתית שמגיעה לפני הכל מתוך הכרה ברורה מה טוב ומה לא, ועל ידי שנדבק בטוב ונתרחק מהרע נהפוך להיות קרובים למלך ויודעי רצונו מעצמנו, וכה מסביר רבינו האור החיים הקדוש זי"ע את הסיבה שהציווי 'צרור את המדינים' מופיעה בפרשתן ולא במקומו בפרשת מטות, 'זיעץ ה' ואמר צרור את המדינים, הכוונה בזה להקדים לשנוא המחטיאים, גם להתעבי בטוב והערב הבא מהם.. ובאמצעות מחשבה זו תהיה מתרחקת תאוות העבירה מהם.. ובוה יתכפר העוון הקודם' עכ"ל. וזה ממש כנ"ל שהקנאות האמיתית אותה אנו לומדים מפנחס אינה לצאת בדם ואש נגד כל מי שאינו כמוני, אלא היא מגיעה מתוך חיים בריאים והבנה

בסוף הפרשה הקודמת מתחיל הסיפור של פינחס, ושם מביא רש"י את דברי הגמ' הידועים שהוא נהג כך משום ש'הבועל ארמית קנאים פוגעים בו', ושם מובא שהלכה היא ואין מורין כן. השאלה המתבקשת ועולה מאליה היא מה הולך פה?! אם זו ההלכה לכאורה היא צריכה להיות שווה בכלם ואם לא אז אף אחד אינו רשאי, וכי יש תורה אחת לקנאים ותורה אחת לשאר בני אדם? וגם אם נאמר שהבנו שיש פה משהו שונה שנאמר רק בקנאים, השאלה שעולה כעת גדולה יותר? מה זה אמר לגבינו? האם בכלל אנו צריכים להיות קנאים? האם אנו צריכים לשאוף להגיע למדרגת פינחס? ואם כן, מה מבחן הקבלה לקהילת הקנאים?

נראה לומר שטמון כאן יסוד עצום בעבודת ה', ונקדים במשל להמחיש את הרעיון.

תחת כל מלך מכהנים שרים, אחד שר הביטחון, השני שר האוצר וכן הלאה, הצד השווה שמאפיין את כולם הוא שכל אחד מתמנה באופן מקצועי בתחומו ובו הוא אמור לעשות את עבודתו, אך יש תפקיד אחד בממלכה ששונה מהם במהותו והוא המשנה למלך, הוא איש אמנו וסודו של המלך שהוא משרת אימון והוא הקרוב ביותר למלך. לשאר שרי המלך צריך לתת הוראות מה לעשות ומה לא, אבל המשנה למלך לא צריך לקבל הוראות, אלא מתוך קירבתו למלך הוא יודע מה רצונו ועושה את דברו באופן טבעי בלי צורך לקבל הוראות מגובה.

ומכאן לפרשתן, בנמשל פינחס הוא המשנה למלך, הוא יודע מה רצון ה' ומשום כל הוא לא צריך לקבל הוראה כזו אלא הוא חי את הקב"ה וברור אצלו מה רצון ה' ומה שנגד רצונו יגרור תגובה